

[Inger Stilling Pedersen]

og kriminalitet, problemer i børnefamilier osv. Derfor hilser vi det også velkommen, at der kommer et forslag som dette, hvor man prøver at samle de forskellige muligheder for at gøre noget. Og selv om vi ikke i alle enkeltheder kan tilslutte os forslaget, som det foreligger, kan vi erklære os helt enig i mange af de argumenter, der fremføres i det, og synes, det er et godt forslag at bygge videre på, når vi i udvalget skal undersøge de muligheder, der måtte være for at gøre en indsats på området.

Når talen er om alkohol og Kristeligt Folkeparti, er der en almindelig tendens til at sige: De kristelige er forfærdelige, de kan ikke tåle noget som helst – men det er jo bare noget vrøvl. Når vi taler om misbrug, nævner vi f.eks. næsten aldrig personer under 18 år i forbindelse med restriktioner, idet vi mener, at personer under 18 er undergivet forældremyndighed, og at det derfor må være forældrene, der afgør, om de skal drikke eller ikke. Jeg har ikke spor imod idræt; jeg ønsker tværtimod, at flest muligt unge dyrker idræt, men jeg mener, idrætsledere har en forpligtelse over for de helt unge til ikke at lære dem at drikke.

Under et møde hørte jeg en socialrådgiver gøre opmærksom på, at det farlige ved at lære de unge at drikke ligger i, at de tror, de kan bruge alkohol til at løse dagligdagens problemer med. Derfor mener jeg, at vi må behandle denne gruppe særskilt og overveje, hvad vi kan gøre for at hjælpe dem.

Alkoholforbrug udgør ikke noget problem, så længe man selv er i stand til at bestemme, om man vil tage sig en lille en eller ej. Men den dag, det er den lille en, der bestemmer, om man skal have den eller ej, er problemet der. I Danmark er vi jo så frisindede og hylder den uindskrænkede frihed, der betyder, at man f. eks. skal have lov til at drikke sig ihjel. Dette frihedsbegreb lyder måske meget smukt, men det er nu altid en tragedie, når man ser mennesker gå til grunde. Jeg mener, vi i vores lovgivning alt for ofte svigter den svage. Den stærke har ingen problemer, han kan sagtens styre sit forbrug, men det kan den svage ikke, og derfor er det ham, vi skal prøve at hjælpe.

Kristeligt Folkeparti har fremsat adskillige forslag til løsning af alkoholmisbrugsproblemer; f. eks. har vi foreslået alkoholpromillen nedsat til 0,5. Det var der ikke flertal for i Folketinget, hvor man sagde: Uha da da, det kan

ikke lade sig gøre, skønt enhver kan sige sig selv, at jo mindre man drikker, når man kører bil, des bedre er det – det er simpel logik. Det burde være en selvfølge, at trafik er alkoholfri, og at man altså helt undlader at indtage nogen form for alkohol, når man skal færdes i trafikken, uanset om det er i bil, på motorcykel eller på anden måde.

Vi har også stillet forslag om etablering af alkoholfrie zoner, f. eks. arbejdspladser eller cafeteriaer, hvor der kommer mange unge.

Det ville betyde store besparelser at gennemføre nogle af disse forslag, og det ville give nogle mennesker en bedre tilværelse. Der er ikke noget så sørgeligt som at se et menneske gå til grunde i alkohol, uden at man har nogen mulighed for at hjælpe det, og alkoholmisbrug er noget, man kan komme tæt på på alle arbejdspladser – også en arbejdsplads som denne.

Vi forstod heller ikke, at Alkoholrådet skulle nedlægges. Jeg fatter ikke, hvorfor tobak skulle være så meget farligere, at det skal have en særstilling. Men det er selvfølgelig rigtigt, som vores ordfører sagde dengang, at når vi har fået en lov, må vi prøve at få det bedst mulige ud af den. Jeg kan imidlertid ikke se andet, end at der må være helt interne politiske årsager til denne afgørelse; der er i hvert fald ingen logik i have et tobaksskaderåd og ikke et alkoholskaderåd.

Alt i alt kan vi således tilsige en positiv udvalgsbehandling, som vi håber må resultere i, at man finder ud af, hvordan der kan gøres en effektiv indsats mod alkoholmisbrug, for det er jo det, vi dybest set alle sammen ønsker.

(Kort bemærkning).

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Kristeligt Folkepartis ordfører var inde på den argumentation, at samfundet svigter de svage, og så vidt jeg kunne høre på ordføreren, ræsonnerede hun som så, at den stærke sagtens kan styre sit alkoholforbrug, men det kan den svage ikke.

I den anledning vil jeg blot spørge, hvem ordføreren her tænker på, altså hvem der i denne forbindelse er stærk, og hvem der er svag. Er det økonomisk stærk? Er det psykisk stærk? Er det åndeligt stærk? Det, jeg blot vil forhindre misforståelser med hensyn til, er påstanden om, at alkoholproblemer kun rammer en bestemt social gruppe. Den tror jeg ikke på. Det kan godt være, at man taler om det sådan, men jeg